

Хорунжий Юрій Михайлович

Короткий Життєпис

ХОРУНЖИЙ Юрій Михайлович — письменник, журналіст, історик, літературознавець. Народився 5.8.1937 у м.Києві в родині педагогів. Здобув вищу технічну освіту. Працював у геофізичних і геологічних експедиціях, редактором у журналі "Україна", від 1992 року на громадських засадах редагує часопис "Зона" — видання Товариства колишніх політичних в'язнів. Член Національної спілки письменників України. Автор 45 особистих і гуртових книжок, близько 300 публікацій у періодичній пресі, чимало з них перекладено англійською і російською. Упорядник книжки спогадів свідків "Опера СБУ — музика ГПУ" (1992), антології українського історичного оповідання "Дерево пам'яті" (1990 — 1995), "Вибраних творів" Людмили Старицької-Черняхівської (2000). Серед оригінальних творів Ю.Хорунжого найпомітніші: з життя геологів і науковців - повісті "Вісім місяців — лише мить" (1967), "Дзвонити тричі" (1971), "Дивний камінь" (1976), "Шість балів за впертість" (1982), "Ярмарок у Дрогобичі" (1984), з історичної тематики і художньо-біографічного жанру — "Давні мелодії" (1971), "Гонитва до мосту" (1983), "Коли промовляють фальконети" (1988), "Чуєш, брате мій" (1989), "Таємна грамота" (1990), "Серця міддю не окути" (1990), "Людя мила" (1993), романів "Борвій" про Михайла Старицького (1987), "Злет і заземлення Григорія Полетики" (1994), "Любов маєш — маєш згоду" про гетьмана Івана Мазепу і кошового Запорозької Січі Костя Гордієнка (1997), "Вірую" про Михайла Грушевського (1998-99).